

Olması gerekenlerin en iyi şekilde olduğu zamanlardayız. Kendim için öyle sanırım. Endişe etmeye mahal yok, *acaba hala orada mıdır?* dediğim kuvvelerimin, sabır, metanet, akıl ve sair hislerimin yerinde durduğunu ve işlerin rast gitmesi konusundaki endişelerimi beklediklerini farkettim. Hızır'ın varlığını göstermesi için ondan biraz şüphe duymam gerekiyormuş.

Şimdi ne olacak? sorusuyla meşgul değilim, görünüyor ki ne kadar düşünürsem düşüneyim ve ne kadar endişe edersem edeyim, kendimi olduğumdan daha fazla bir şey yapmayacağım. Elimden gelmediğinden değil, belki, ancak elimden gelmesini istemediğimden.

Halimi bir hikayeyle mi tasvir etsem diye düşündüm ama vazgeçtim. Halimin tasvir edilmesi gerektiğini nereden çıkarıyorsunuz? Tasvir edilebileceğini veya?

Basitçe, *nominal olanın* aslında benim asıl istediğim olduğunu farkettim. Asli olana mecbur değilmişiz, sorana *var* diyecek kadarı yeterliymiş. Belki üzerinde durduğum pek çok konuda böyle, boşu boşuna kendimi *asilla* meşgul etmeye çalışıyorum. Çözemeyeceğim konularda kendini yoruyorum, asla sahip olamayacağım *aslı* arıyor, temeldekinin ne olduğunu, içinde ne bulunduğunu sormakla beynimi eskitiyorum. Bu kadar uğraşmaya gerek yok belki, belki nihayetinde ölüm olduğunu bilmek ve hayatın yüzeyinden geçip gitmek en iyi *strateji*.

Bundan iyi yazı çıkmaz tabii, daha doğrusu beni tatmin eden bir yazı çıkmaz. Ancak seneler evvel de dediğim yere döndüm, bulunduğu durumun *gaflet* olmadığını anlayamıyorsun, kişinin kendini bu manada ölçmesi mümkün değil. Başkaları da benim gafletimi bulunduğu yere göre ölçüyor, ancak onların da kendi gafletlerini ölçmeleri mümkün değil, o sebeple belki *gafiller sağırılar birbirini ağırlar* durumunda pek çoğu.

Gafletin derinliği mühim demişim iki sene kadar evvel. İnsan neyle tatmin oluyor? Ne kadar gaflet yetiyor sana? *Bana sadece hakikat yeter* diyenler, hakikat yerine başka bir hikaye uydurup, onu tazim ediyorlar. Bunun *hikaye* olduğunu gördüklerinde, belki daha derin ama daima *daha yeni* hikaye. Yeniliklerin kendini *satmak* gibi bir özelliği var.

Gafletimiz de bu sebeple yeniliğe ihtiyaç duyuyor. Eski gafletimizi kesip hikmet yapamıyoruz, çoğunlukla onu terkedip, başka bir gaflete dalıyoruz. Ben de zaman içinde beni (ve okuyanları) hangi tür gafletlerin daha meşgul ettiğini öğrendim. Artık bunların üzerinden, sanki çok umurumdaymış gibi, edebiyat yapabilirim. Neticede yazmak da benim en sevdiğim gafletlerden bir gaflet.

Bir işi profesyonel yapanların, ondan zevk almak gibi bir hevesleri zaman içinde azalıyor. O sebeple profesyonellik müstakilen *başarıdan* veya *paradan* keyif almayı gerektiren ve işin kendisinin öneminin azaldığı bir durum. O sebeple *profesyonelleşen* yazar, derdini yazmayı bırakıp, *hangisi gider* diye bakıyor.

Ben de sanırım zaman içinde *yaşama konusunda* profesyonelleştim. Üzerinde durmak gerekmeyen konularda uzun uzun düşünmenin, bana, sana ve diğerlerine bir faydası yok. İnsanları düşünme düşünme değiştiremiyorsun. *Dünyayı değiştirmek için düşünceni değiştir* diyenler de aslında bunu söylüyor, *düşünceni dünyaya uydur* demek istiyorlar, çünkü düşündüğün konularda dünyanın hiç de sana uyaacağı yok.

O halde dostum, neden düşünmeye devam edelim? Neden künhüne vakıf olacağız diye kendimiz eskitelim? Yapacağımız iş belli, şurada kaç senemiz varsa, fazla arıza çıkarmadan yaşayıp bitirmek. Bunu neden zorlaştırıyorsun?

Sonunda sanırım *ben seninle neden bozuşmuştum?* diyeceğim. Unutkanlık zor zanaat.

Toplanma Kampı Çelişkiler ülkesinde insanların toplandığı bir kamp. Kampın evlerin birbirine bakar şekilde inşa edilmiş ve kimse sıkılmıyor. Bu ülkenin şehirleri toplama kampı, peki bizim farkımız nedir?

Beyninden kaynar sular akıyor. Bunların buharından sana düşünceler veriyorlar. Kafatasındaki basınç fazla olduğu için düşük sıcaklıkta kaynıyor su onun içinde, onun için ateşin yükseldiğinde düşüncelerin de kontrol edilemez bir hale geliyor. Doktorların bundan haberi yok, onların bildiği sadece kan alıp, tahlil yapmak ve kanındaki moleküllere bakmak. Asıl o moleküllerin dizilimi önemli.

İşte biz de kainat denen toplama kampında, o moleküller gibi dizileceğiz. Kainatın bizi oradan buraya sallayıp durması, ne olacağımızı bilmediğinden. Sonunda bir eriyik olacağız, doğru formülü bulacak ve kainat o zaman *huzura erecek*. İnsanlar da o huzurun içinde kaybolacak böyle. İhata ettikleri tüm nesneler, bilgileri, zevkleri, şehirleri, devletleri ve bunun gibilerin hepsi eriyecek.

Yeniden başlamak Yazmaya yeniden başlıyor gibi bir his. Bir zamanlar üzerinde durduğun bisiklete *acaba yeniden binebilir miyim?* diye bakıyorsun. Uzun zaman olmuş gibi. Neden uzun zaman olmuş? Çünkü uzun zamandır dört tekerlekli araçlar kullanıp, *mantıklı* yazılar yazmaktan, iki tekerli olanların üstünde durmaya ve bunlarla oynamaya imkan olmamış. *Aman başıma bir şey gelmesin. Aman yanlış anlaşılmayayım. Aman falanca bunu görüp de benim şöyle olduğumu düşünmesin.* ilh.

Sonra bu endişelerin kendi kendine eridiği olaylar olmuş. Zaten yanlış anlaşıldığını veya daha kötüsü hiç anlaşılmadığını görmüşsün. O halde, dostum, madem dört tekerlekli yazılarla da kaza yapabiliyoruz, onun bize hayatı camın arkasından sunan sınırlamalarını neden taşıyalım?

Toplama Kampı 2 Bir toplama kampındaki hayatı anlatan bir hikaye yazmak istiyorum. Toplama kampı ve oradaki hayatlar. Düz hayatlar, bir yandan yaşadığına her gün şükrettiği bir yandan ölen yakınlarına kavuşmayı düşlediği hayatlar. Ancak bunu gördükçe, okudukça, bildiğim hayatın içinden bu hayatı anlatmanın imkansızlığını idrak ediyorum. Çünkü *hayat* dediğimiz o kadar da *düz* olamıyor. Orada da, bizim buradan göremediğimiz bir giriftlik var, insanların yalan söylediği, ufacık menfaatler için birbirini sattığı ve daha büyükleri için satmadığı, bazen başkasının hayatına malolacak hatalar yaptığı ve bazen bilmediğimiz, bizim için anlamsız sevinçler yaşadığı hayatlar.

Bir yandan da, onları bilmenin yazan için ne kadar elzem olduğunu düşünüyorum. Ne kadarını anlatmak istiyorsun ve anlatmak istediğin gerçekte nedir? Basit bir sembolizmle, aslında kendi hayatımızı ve beni *bunaltan* dertleri anlatmak istiyorum diyelim. O halde, ayrıntıları tutturup, oradaki çocukların gerçekte nasıl yaşadıkları ve neye üzüldüklerinin bir anlamı olacak mı?

Peki ne anlatmak istiyorsun? Asıl merak ettiklerin nedir? Bu sorunun cevabını vermem zor, içimde *yakıcı* bir anlatma merakı yok, belki anlata anlata, belki anlaşmaya anlaşmaya öldü. Sonunda *yazıların da çok basit, bazıları fazla uzatılmış* diyerek gömüldü. Bundan sonra ne anlatsam, ne gider diye mi bakmalıyım? *Bu yazı şu kadar layk aldı* falan, onun benzerlerini yazmalıyım mı demeliyim? Bu zamana kadar *canı ne istediye* yazmış biri olarak, buradaki usulü bilmiyorum. Bu da canımın istediğini yazmaya devam edeceğim demektir. Belki bu biraz daha fantastik olacak ve artık yazılarımızın dik durmasını değil, hareket etmesini bekleyeceğiz.

Tartışmayı Kazanmak *Münakaşa* veya *münazara* tarzı konularda, insanlar *kazanmayı* o kadar istiyorlar ki, bu istek *kazanmalarına* engel oluyor. Konu yeterince dallı budaklıysa, bir tarafın *kesin* kazanması imkansız. Burada bir *fetih* oyunu oynamıyoruz. İşin içine ego sokmak da tartışmayı konudan saptırıp, *senin dediğin, benim dediğim* seviyesine getiriyor.

Şeytan egosundan dolayı kaybetti. Tartışmaya egosunu sokmasaydı belki insanlar için de daha iyi olurdu.

Makinelerin fethi Web sayfalarında insan olup olmadığınızı ölçen sorular olur, resimdeki sayıyı yazdıran. Bunlara CAPTCHA deniyor ve giderek zorlaşıyorlar, çünkü bilgisayarlar bunları çözmekte giderek ustalaşıyor. Sonunda bilgisayarlar o kadar iyi olacak ki bunları çözmekte, bizim çözemeyeceğimiz sorular sorup, insanları internetten uzaklaştıracaklar.